

חמישה אפונים בתרמיל אחד

ע"פ הנס כריטיאן אנדרסן. עיבדה: אפרת אנגרס-אוולד

היו פעם חמישה אפונים, שכולם ירקרקים היו ואף התרמיל שלהם היה ירקרק. על כן סברו כי העולם כולו הוא ירוק. והנה גדל התרמיל, הלוך וגדול, הלוך והתארך, ויחד עימו גדלו גם חמשת האפונים. ובשבתם ככה בתוך ביתם הארוך והצר בשורה ישרה זה לצד זה נעשה להם מיום ליום צר וצפוף יותר. בחוץ האירה השמש ששלחה את קרניה החמימות אל התרמיל הירוק, ואילו הגשם שטף אותו בטיפותיו והחליקו עד שהפך לשקוף כמעט.

בתוך התרמיל, שהוא ביום והוחשך לעת לילה, היה חם וטוב ונעים, אולם האפונים החלו מהרהרים, בשבתם ככה יום יום בתוך האפון - כי הלא מוכרחים היו לעשות דבר מה - וכל אחד אמר בליבו: "עד מתי נגזר עלינו לשבת כלואים בבית הצר הזה? מרוב ישיבה הולכים אנו ונעשים קשים כאבנים. אבל שם, בחוץ, יש בודאי עולם אחר יפה יותר. ליבי מגיד לי כי שם בחוץ מצוי משהו שאינני יודע מהו."

הימים חלפו והשבועות עברו והאפונים הלכו והצהיבו וגם התרמיל נעשה צהבהב. "כל העולם הולך ומצהיב." אמרו האפונים, ואכן, רשאים היו לומר כך. עוד הם מתפללים על תהפוכות עולמם והנה הזדעזע לפתע ביתם וכאילו הועף כולו באויר, משום שהתרמיל נתלש מן הגבעול והוכנס לתוך כיס מעילו של ילד אחד. שם הצטרף לכמה תרמילים נוספים שהיו אף הם מלאים באפונים.

"עוד מעט יפתח ביתנו ואנו נצא מתוכו אל העולם הרחב!" קראו חמשת האפונים, והם המתינו לראות כיצד יתרחש הדבר. והקטן שביניהם אמר: "ואני רוצה הייתי לדעת למי מאתנו תאיר ההצלחה פניה. עוד מעט ניווכח ונראה." והגדול שבכולם אמר: "יהיה מה שמוכרח להיות".

והנה - פק!! התרמיל פקוע נתפקע וכל חמשת האפונים יצאו ממנו ונתגלגלו אל תוך כף ידו של אותו ילד. התבונן בהם הילד ואמר: "האפונים הללו ישמשו ככדורים מצויינים לרובה הציד שלי!" ומיד שם את הראשון ברובה הצעצוע והעיפו למרומי האויר. "הביטו וראו! אני עף אל העולם הגדול!" קרא האפון. "אני אמריא עד לב השמיים" התפאר השני, "אטוס ישר אל תוך השמש!" ואז נסתלק אף הוא.

"ואנחנו נתגלגל לאשר ישימונו" אמרו השניים מתוך השלושה שנותרו. ובאמת, לפני שהוכנסו אל תוך הרובה התגלגלו תחילה על הרצפה, וכאשר הושמו בתוכו אמרו: "אנו נגיע הרחק מכולם!"

"ולי לא אכפת, יהיה איתי מה שמוכרח להיות" אמר האחרון והוא נורה באויר והתעופף ונפל על קרש ישר שהיה מונח מתחת לחלון עלית גג. אז התגלגל לתוך אחד הסדקים שהיו בו אדמה רכה ומעט טחב, ושם מונח היה מוסתר, אך לא שכוח חלילה מאלוהים. "יהיה מה שמוכרח להיות" לחש לעצמו.

ובעלית הגג הזו התגוררה אישה עניה אחת, היא ובתה. והאישה הייתה יוצאת מדי יום לעבוד בבתי אחרים - לקרצף רצפות, לכבס, לנסר עצים ולעשות כל מיני עבודות קשות. אמנם, חרוצה הייתה, אולם שכרה היה מועט והיא נותרה עניה תמיד. ובחדרה הקט, בעלית הגג, שכבה בתה היחידה, שהייתה צעירה ועדינה מאד. מזה שנה שהיא שוכבת כך במיטתה וכל התרופות שהביאה לה אמה לא הביאו מרפא. חולה היתה מאד. "דואגת אני כי עוד מעט תצטרף אל אחותה הקטנה, אותה נטל האלוהים להיות עמו. ואפילו שרוצה אני מאד כי תישאר עימדי, אפשר שהוא אינו רוצה כי שתיהן מפורדות תהיינה זו מזו." אבל הילדה החולה נשארה עם אימה והיא נשאה בשקט ובאורך רוח את כאביה ומעולם לא התלוננה.

והנה בא האביב. ויום אחד, מוקדם בבקר, בשעה שהאם עמדה לצאת לעבודתה, זרחה השמש וקרניה הטובות האירו את החדר וגם את החלון. נשאה הילדה החולה את עיניה אל החלון וקראה לפתע בשמחה: "אמא, מהו הירוק הזה המתנועע ככה ברוח, מעבר לחלון?"

התקרבה האם אל החלון ופתחה אותו מעט. "ראי נא גם ראי" אמרה חרש. "אפון זעיר הוא זה, שצמח והוציא ציץ ועלים ירוקים. תוהה אני כיצד הגיע קטנטון זה אל הסדק שם למעלה. הנה, גינה קטנה תהיה לך כאן, בתי, להתבונן בה." והאם קרבה את מיטת הילדה אל החלון, כדי שתוכל זו לראות את האפון, ונשקה לה והלכה לעבודתה. כאשר שבה הביתה בערב היו עיני בתה מאירות משמחה. "אמא, נדמה לי שאני הולכת ומחלימה" אמרה הילדה. "השמש זרחה עלי כל היום בקרניה החמימות והאפון הזעיר צומח יפה ומשגשג. כל היום התבוננתי בו. וגם אני עתידה עוד לפרוח ולשגשג, ואור השמש יחזקני כפי שהוא מחזק את האפון הזה."

"הלואי, בתי, מי יתן." אמרה האם. היא לא האמינה כי אכן כך יהיה, אולם בראותה כמה שימח האפון הקטן את לב בתה, יצאה החוצה ותמכה את הצמח הרך במקל דק. היא קשרה ממנו חוט אל החלון, כדי שהנבט הירקרק, שעורר מחשבות חיים ורעננות בלב ילדתה, יוכל לטפס ולהאחז בו בקנוקנותיו העדינות. ואכן צמח האפון הקטן ונשתרג ועלה מעלה מעלה והילדה ראתה כיצד הוא צומח וגדל מיום ליום.

ובקר אחד התבוננה האם מבעד לחלון וקראה: "הביטי, בתי, באפון שלך כבר הנצו ניצנים. עוד מעט ויפרחו גם הפרחים!". בעודה מתבוננת בניצני הפרחים נזכרה שבימים האחרונים התחזקה הילדה מאד. היא הייתה יושבת בעצמה במיטתה ומביטה בעיניים נוצצות בגן האפונים הקטן שלה. בשבוע שלאחר מכן

ישבה שעה ארוכה במיטתה והסתכלה באושר, דרך החלון הפתוח, בפרח האפונה הריחני, שעמד במלוא פריחתו והבריק. באור החמה הנעים בגוונים של אדום ולבן. אז קמה הילדה, הרכינה את ראשה מבעד לחלון ונשקה ברוך לעלי הכותרת העדינים. יום חג היה היום הזה עבודה, וגם בלב האם גברו התיקוה והאמונה שבתה תשוב ותחלים.

"אלוהים הוא ששלח את האפון הזה לכאן, והנביטו והצמיחו כדי להפיח בך תקוה ושמחה, ילדתי הברוכה, וגם בי." אמרה האם וחייכה אל הפרח כאילו היה מלאך מן השמים.

*

אבל מה עלה בגורלם של ארבעת האפונים האחרים? שלושה מהם נפלו על פני האדמה והיונים נקרו וזללו אותם. לכל הפחות הביאו אלה איזושהי תועלת. ואילו הרביעי, זה שהתפאר כי יעוף אל תוך השמש, סופו שנפל לתוך הביוב. הוא היה מוטל ימים רבים בתוך המים הדלוחים ותפח ונתפח. "אני הולך ומשמין!" התפאר האפון. "אני מתפקע ממש, ולמדרגה גבוהה מזו, סבור אני, אין שום אפון יכול להגיע, ואף לא הגיע מעולם! אני המופלא ביותר מכל החמישה שהיו בתרמיל." והביוב שמח בו והיה תמים דעים עימו.

ואילו ליד החלון של עליית הגג הקטנה עמדה הילדה, עיניה קורנות מאושר ולחיייה ורודות. היא ליטפה ברוך את פרח האפון והודתה לאלוהים על טוב ליבו.